

5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302
www.sfantacruce.org - (571) 830-6144
13 Aprilie 2008/(Anul 2) Nr. 5

Sub ÎPS Nathaniel și PS Irineu
Episcopia Românească din America

**Duminica a 5-a din Post
A Sfintei Maria Egipteanca**

Sf. Mucenici: Artemon, Cvintilian și Dada

Sfânta Evanghelie după Marcu, Capitolul 10, 32-45.

32. Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună ce aveau să I se întâmple:

33. Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor.

34. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia.

35. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine.

36. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac?

37. Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta.

38. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu?

39. Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul cu care Eu mă botez vă veți boteza.

40. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.

41. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan.

42. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc.

43. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru.

44. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă.

45. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.

Citiți din Sfânta Scriptură:

Sfânta Evanghelie după Luca Capitolul 7, 36-50.

„În zilele noastre cred ca a venit vremea să redefinim toate cuvintele pe care le întrebuițăm; în parte, fiindcă s-a schimbat sensul lor, s-a degradat graiul, împreună cu înțelegerea omului”

(Pr. Rafail Noica)

...Aș vrea să dau două exemple de teologie ca un conținut al rugăciunii: Unul este viața Mariei Egipteanca, o tânără destrăbălată care 17 ani a cutreierat în curvie străzile Alexandriei și care-și pierduse fecioria la 12 ani; deci de la 12 ani până la 29 de ani a trăit în destrăbălare. Ajunge, tot pentru destrăbălări, în biserica unde se înalța Sfânta Cruce a Mântuitorului - era în veacul al cincilea - și voia din curiozitate să intre și ea în biserică, să vadă lemnul Crucii, și-o putere nevăzută o oprea, până când a înțeles că era vorba de... viața ei care o divorța de

Dumnezeu și de cele dumnezeiesti. Dacă vă uitați la rugăciunea ei simplă, dar uimitor de... “teologică”, pentru una care a trăit în curvie de la 12 ani, timp de 17 ani. Ce teologie a învățat ea în acei 17 ani? Dar la cei 12 ani, ce teologie ar fi putut avea? E uimitor, în simplitatea ei, ce conținut teologic simplu - hai să zicem chiar primitiv - dar lucrător! Fiindcă în acea gândire teologica [a ei], ea își amintea că “deși eu sunt păcătoasă, Fiul tău (se ruga la icoana Maicii Domnului) a venit pentru noi, păcătoșii, să ne mântuiască”. Și conținutul teologic al rugăciunii ei a fost lucrător, iar când a încercat din nou să intre în biserică - cum mărturisește povestirea - acea putere care o oprea, acumă parcă o ajuta. S-a închinat lemnului Crucii, s-a dus înapoi la icoana Maicii Domnului, unde făgăduise de acumă să-și schimbe viața, și-acumă tot de la Maica Domnului cere călăuzire “ce să facă?”, și-aude un glas, ca să meargă în pustie. 40 de ani a rămas în pustie, și-ar fi murit necunoscută, dacă Pronia lui Dumnezeu nu l-ar fi trimis pe marele Zosima ca s-o vadă la sfârșitul vieții ei și să primim și să putem și noi citi spovedania vieții ei deosebit de ziditoare. Deci copila asta, trăită în destrăbălare toată viața... Mă gândesc ce lume să fi fost aia în comparație cu a noastră?! Ce conținut minunat de teologie, fie el și simplu încă, dar lucrător!

(fragmente din conferința: Teologie și Monahism, noiembrie 2003)

**SĂVÂRȘIREA CUVIOASEI
MARIA EGIPTEANCA**

poem de Sf. Ioan Iacob Hozevitul

*În vremea nopții lângă apă
În lunca Sfântului Iordan
Așteaptă căutând în zare
Un pustnic Calamonitean.
Ce ai bătrânule Părinte,
De ești așa nerăbdător
Și tot privești în „ceea parte”
Cu ochiul tău iscoditor?
Ai pus vreo undiță în apă
Și n-o găsești la locul ei
Sau la loc mai bun de pescuire
De ceea parte poate vrei?
Dar asta nu se face noaptea,
S-o faci mai bine de cu zi
Și-i lucru de mirare Avvo,
Că-ți vine dor a pescui!
Așa s-ar fi mirat oricine
Văzându-l pe bătrân șezând
La miezul nopții lângă apă
(Pescar pe el l-ar fi crezând).
Dar după cum se vede treaba
Nu-i este lui de pescuit
De stă așa în nemișcare,
Rugându-se neconținut.
Privind mai bine, vom cunoaște
Că este „Pustnicul Zosima”,
El poartă mantie în spate,
La piept: Epitrahil și schimă.
Un vas bisericesc în mână,
El ține prea cuviincios
Având dumnezeiescul Sânge
Cu Sfântul Trup al lui Hristos.
În vremea asta el așteaptă
Din ceea parte de Iordan,*

**Cuvânt de Învățătură la
Duminica a 5-a din Post**

Frați creștini, Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume să ne mântuiască, a ales pe ucenicii Săi nu la voia întâmplării; de altfel vedem că la început aceste persoane nu întruneau multe virtuți pe care le propovăduia Mântuitorul Hristos. Vedem că și ei, mai înainte de a fi curățiți prin Duhul Sfânt, erau mândri, ambițioși, râvnitori după onoruri și vrednicii lumești.

Tocmai de aceea i-a ales Mântuitorul, ca arătându-le pe față ambiția și învățându-i, să înțelegem și noi umilința și morala cea nouă pe care s-o punem în practică și să ne fie de temei pentru mântuirea noastră. (...)

„Nu știți ce cereți!”

Cuvintele acestea spuse atunci ucenicilor se potrivesc de minune creștinilor de astăzi. Ucenicii Domnului nu știau că toate sunt rânduite de sus de la Tatăl ceresc. Mintea lor era tot pe pământ, tot la lucrurile trecătoare ale acestei lumi, nu la împărăția duhovnicească a lui Hristos, deși văzuseră atâtea minuni. Simțiseră ei că Domnul Hristos era Fiul lui Dumnezeu, dar firea lor era tot așa de îndărătnică și uitucă ca

Să vie spre împărtășire
„Sihastra de neam Egiptean”.

Un an de zile se-implinise
De când s-a înțeles cu ea
S-aducă „Sfintele” Bătrânul
Și-acuma ea întârzia!

În mintea lui i se strecoară

O bănuiala cu fior:

„Dar poate nu mai sunt eu vrednic

Să văd acum acel ...!

Și dacă vine ce voi face?

De luntre nu m-am îngrijit”!

Acestea cugetând Bătrânul

Un plâns amar l-a năpădit.

Dar numai iată că zărește

Pe Sfânta pustnică venind

Deasupra apei (ca pe gheață)

Mirat o vede el pășind.

Pe trupul ei pârlit de soare

Și ca o scândură uscat

Ea poartă doar o zdreanță veche

Pe care Pustnicul i-a dat.

În ziua când era să moară

Atuncea s-a împărtășit

Și pentru asta pe Zosima

Mai înainte l-a vestit.

Căci vrând să moară neștiută

I-a zis să vie la un an

S-o afle ca mai înanite

De ceea parte de Iordan.

Cu multă nerăbdare Avva

În anul următor venind

Aflat-a trupul Cuvioasei

De un an de zile adormit.

Iar în nisip era scrisoare

Cu ziua săvârșirii ei:

Că-i este numele „Maria”
S-o-ngroape după obicei.

Cântându-i cele cuvenite

Ședea Bătrânul cugetând,

Ca nu avea nici o unealtă

Să-i facă groapă în
pământ!

Dar, O! Minune prea
slăvită!

Venind un leu înfricoșat,

Cu ghearele scobind

îndată,

Mormântul Sfintei a săpat!

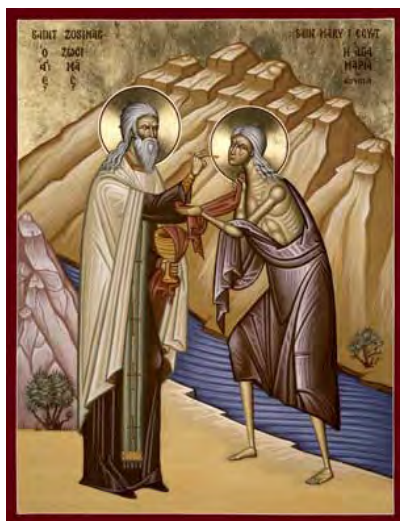
Apoi plecându-se cucernic

În pace el s-a depărtat

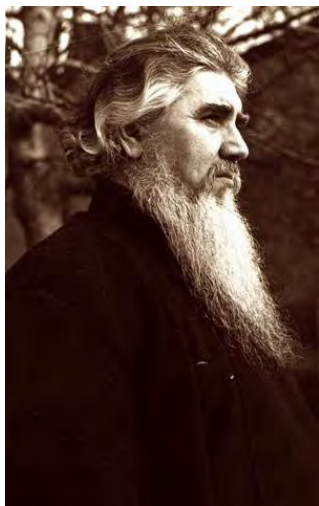
Iar pustnicul cu multe

lacrimi

Cinstitul trup a îngropat!

Sf. Zosima împărtășind pe
Cuv. Maria Egipteanca

și firea noastră a celor de astăzi.

Să stăm și să ne gândim: câți părinți nu sunt și astăzi care cer pentru copiii lor, întocmai ca mama fiilor lui Zevedei din Evanghelia de astăzi, ca odraslele lor să ocupe posturi înalte, fără să se gândească dacă merită sau dacă au chemarea de sus pentru a ocupa acele posturi. Câți nu sunt care în ambiția lor lucrează numai cu răutate, nedreptate și necredință, exagerând răul, micșorând binele; peste toate acestea recurg la minciună și calomnie numai ca să zdrobească și să ocupe locul pe care alții l-ar merita. Câtă aroganță și câtă mândrie nu întrebuițează cei ambițioși, căci ei nu cruță pe

nimeni ci privesc cu dispreț pe oricine e mai prejos decât ei. Ei doresc să fie respectați, să fie admirați de toți. Cei mândri și ambițioși apasă cu asprime pe cei mai mici și umilesc pe cei mari. Cei ambițioși se poartă cu nerecunoștință față de cei din jur. După cum vedeți, apucăturile omului stăpânit de păcatul ambiției sunt cu totul păgânești, deoarece în păgânism cei mari tratau cu dispreț pe cei mici, pe când în creștinism cei mici trebuie să fie tratați cu respect de către cei mari.

Iată de ce Mântuitorul a zis: *„Domnii păgânilor îi domnesc pe ei și cei mari îi stăpânesc pe dânșii, dar între voi să nu fie așa. Pentru că Fiul Omului n-a venit ca să-I slujească Lui cineva, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți”*. În ambiția și mândria, intrigile și toate dorințele cele deșarte, lumești și pământești de care am amintit sunt căzuți toți oamenii care au părăsit complet rugăciunea și legătura strânsă cu Împărăția cerească.

Din sfintele cărți bisericești, vedem că Dumnezeu a făcut îngeri și oameni cu scopul de a-L slăvi neîncetat. Ce oare altceva fac îngerii în cer decât să-L slăvească pe Dumnezeu? Oare noi oamenii pe pământ nu se cade să-i imităm pe îngeri, să fim recunoscători și noi către Ziditorul și să-I aducem slavă și cinste?! Căci și omul este un fel de înger amestecat, așa după cum spune Sfântul Ioan Damaschin că în om sunt puteri îngerești spirituale și puteri omenești materiale. (...)

Vedem acum toate vietățile de pe fața pământului că sunt mulțumite, numai omul nu află mângâiere și odihnă pe pământ. Păsările cântă vesel în codri, fluturii zboară liberi în aer, peștii saltă în ape limpezi, animalele se îndestulează cu iarba câmpului, numai omul, acest călător fără patrie, nu-și află odihnă sufletul său. El știe că nu este pe pământ țara lui, el simte că în

altă parte este casa lui. Pentru aceasta nimic nu-l mulțumește în această viață, că aducându-și aminte de raiul pierdut, de fericirea cea nemuritoare, începe a suspina și a se ruga.

Iată, așa s-a născut rugăciunea în om, așa a ajuns ea pe pământ împreună cu dânsul. S-a revărsat peste spinii pământului ca o necesitate, ca un dor dumnezeiesc. (...)

Creștinii adevărați s-au trezit cu rugăciunea în brațele maicii lor, cu rugăciune au crescut în viață, cu rugăciunea în inimă au pornit la luptă pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele. Cu rugăciunea se culcau creștinii, cu ea pe buze se sculau, cu ea mergeau pe drum, cu rugăciunea îmbătrâneau și tot cu ea se duceau în mormânt. Cu rugăciunea omul se înalță spre cer, prin ea se întâlnește cu Dumnezeu și se amestecă cu îngerii.

Rugăciunea este sufletul creștinătății. Sfinții Părinți spun că rugăciunea este maica tuturor virtuților și din sânul ei se nasc toate celelalte virtuți. Ea ridică mintea către Dumnezeu, este viața lumii, inima credinței, cununa nădejzii și sufletul Bisericii. Rugăciunea este pacea familiilor, bucuria soților, apărarea copiilor, alinarea bolnavilor, mângâierea văduvelor și întărirea bătrânilor. Fără rugăciune nici un suflet nu se poate mântui. (...)

Fiind așa de mare darul și puterea rugăciunii, ea are și cei mai mulți dușmani: satana, lumea, trupul, plăcerile și grijile vieții acesteia. Satana este cel mai mare dușman al rugăciunii, el face orice numai ca omul să nu se roage, să nu ajungă să vorbească cu Dumnezeu. Când omul vrea să se roage el caută să-i dea alte ocupații; îl îndeamnă să vorbească, să citească cărți nefolositoare, să mănânce, să doarmă mult și multe alte poftes numai să-l îndepărteze de la rugăciune, iar dacă creștinul biruiește și începe a se ruga, diavolul se străduiește să facă tulburare și ceartă în casă.

Seara îi dă omului somn devreme, dimineața lenevire, peste zi nenumărate griji, iar în sărbători îi dă dureri de cap sau îi trimite pe cineva, prieteni sau cunoscuți, ca să-l oprească și să nu meargă la biserică să se roage. Vai, câți creștini sunt înșelați astăzi de diavol, câți nu vor să se roage de rușinea oamenilor, câți nu se duc la biserică fiindcă râde lumea, câți nu găsesc timp de rugăciune toată viața pentru că sunt robi ai acestei lumi trecătoare, iar satana îi ține în brațe cu plăcerile lui.

Mulți creștini se roagă numai când dau de neazuri sau atunci când cer de la Dumnezeu să le dea și iar să le dea. După ce au primit de la Dumnezeu împlinirea dorințelor întorc spatele Domnului.

Așa sunt mulți creștini de-ai noștri, mulți care se roagă dar nu li se împlinesc rugăciunile și numai ce-i auzi zicând: „Am plătit slujbe pe la

mănăstiri, pe la biserici și nu știu ce se întâmplă că nu m-am folosit cu nimic”. Acești creștini să fie siguri că sunt încurcați cu păcate grele nespovedite și Dumnezeu nu vrea ca să asculte rugăciunile lor mai ales că de multe ori nu știu ce cer.

Mulți nu cer mai întâi cele de folos pentru mântuirea sufletului, pentru iertarea păcatelor, nu cer vreme de pocăință, nu cer tărie în credință, nu cer dragoste înflăcărată, nu cer răbdare în ispite. Cei mai mulți cer ca și cei doi ucenici din Evanghelie de astăzi; mărire pământească, bani mulți, spor în cele pământești, servicii bune, viață lungă, viitor fericit; cinste de la oameni, sau să fie bine văzuți în serviciu. (...)

Pentru ca să fie primită rugăciunea, trebuie să fie ajutată de celelalte fapte bune: de dragoste către săraci și toți oamenii necăjiți, de milostenii, de post, de iubire către vrăjmași, de iertare pentru cei care au greșit.

Să avem smerenie adâncă și să cerem mai întâi cele de trebuință sufletului și apoi cele pământești.(...)

La foarte mulți creștini nu li se îndeplinesc rugăciunile din cauză că nu vin duminicile la biserică, la masa Împăratului ceresc, aici acasă la El, la Dumnezeu, pentru că Biserica e casa lui Dumnezeu. Aceștia parcă ar aștepta să vină Dumnezeu la ei acasă, să le dea după placul lor și după poftele lor. Toți cei ce se așează și se ridică de la masă fără rugăciune insultă bunătatea dumnezeiască și rugăciunile lor ca și ale celor ce se arată nemulțumiți și cârtesc ba de una, ba de alta, nu sunt primite. (...)

De aceea zice Domnul Dumnezeu: „*Când vă rugați și întindeți mâinile voastre, Eu îmi întorc ochii de la voi și oricât v-ați ruga nu vă ascult, căci astfel de rugăciuni sunt ca niște mirosoare grețoase ce vin din grămezile de gunoarie*”. (...)

Câți nu pierd raiul pentru că se mulțumesc cu nimicuri, crezându-se oameni cinstiți, susținând că nu fac cine știe ce rele și că nu sunt păcătoși ca alții. Noi să-L rugăm pe Dumnezeu să ne asculte rugăciunile cele către mântuire și să zicem:

Stăpâne, Împărate al cerului și al pământului, care ai venit în lume să ne mântuiești și să ne faci părtași ai bunătăților celor negrăite, noi n-am știut până acum ce cerem, noi n-am știut până acum, Doamne, ce vrem, dar am înțeles că tu vrei să ne dai, ca un Părinte bun, numai ce ne este de folos pentru sufletele noastre.

Ajută-ne ca să ne dezlipim mai ușor de pământul acesta trecător, și să nu mai dorim nimic altceva decât numai pe Tine și Împărăția Ta cea cerească, ca în ziua Ta cea mare, când vei veni să ne judeci cu slava Ta pe norii cerului să ne așezi la dreapta ta, ca să fim cu Tine în vecii vecilor.
Amin.

(fragmente)

CEL DE-AL CINCILEA CUVÂNT CĂTRE TINERI

Preoția și suferința umană

„Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.”

(Evrei 5,6)

Poate că te-ai întrebat, tânărul meu prieten, de ce tocmai eu m-am adresat ție și în numele cui îți vorbesc. Ce drept am la acest cuvânt care te tulbură și te obligă la întrebări neliniștitoare? De ce am venit să-ți confirm spaimile tale neînțelese și să-ți deschid niște perspective atât de noi și de neașteptate încât să-ți strice

fragilul tău echilibru de apărare? Poate că, descoperindu-ți puritatea și inocența pe care nu ți le cunoșteai, te-am făcut mai vulnerabil la răutatea lumii. Te-am făcut mai deschis pentru suferință și este firesc să te întrebi care este rostul ei. Are ea o finalitate, sau este doar o întâmplare oarbă, un destin trasat de stele, un ocean nesfârșit în care să înoți fără nădejdea de-a ajunge la vreun țărm?

Îți vorbesc în numele lui Hristos și al Bisericii Lui. În numele preoției la care Iisus m-a chemat. Fiindcă nimic din ceea ce se petrece în lumea aceasta nu este un joc la întâmplării inconștiente și arbitrare, ci toate pornesc de la o cauză și tind spre o finalitate care se află în afara lumii. Cauza este Dumnezeu și finalitatea este tot Dumnezeu; El este începutul și sfârșitul, Alfa și Omega.*

Dar care este tabloul acestei lumi? Ce certitudine ne oferă ea, ce fericire ne poate aștepta la cotiturile necunoscute ale vieții, ce mângâiere în nenorocire?

Nu voi începe nici cu viața, nici cu moartea, nici cu începutul, nici cu sfârșitul, ci cu datul, cu ceea ce se întâmplă cu noi în fiecare zi.

Te-ai întrebat, tinere, care este rostul tău în lume și dacă totul se

* Cf. Apocalipsa 1,8 sau 22, 13.

*se reduce la ea? Dacă ne-am născut să fim robii materiei, ba încă printr-o justificare filosofică**, atunci finalitatea vieții este sclavia.*

Dacă libertatea noastră se reduce la necesitate sau la logică, atunci libertatea noastră este sclavie.

Dacă toată cunoașterea noastră se reduce la o sterilă și niciodată împlinită înțelegere a legilor materiei, atunci cunoașterea noastră este sclavie.

Dacă iubirea noastră se reduce la lupta pentru existență, iar sacrificiul nostru la perpetuarea speciei, atunci ele nu sunt decât sclavaj.

În sfârșit, dacă toate convingerile noastre izvorăsc dintr-o doctrină oficial impusă, atunci ele nu pot fi decât sclavie.

Și în toată această înșiruire, tinere prieten, unde este locul sufletului tău?

Tu simți că dincolo de tot materialismul cu care ai fost intoxicat, dincolo de ateismul care îți este impus cu violență ideologică, există ceva mult mai vast, mult mai autentic și mai aproape de tine decât tot ceea ce te-a sufocat în această baie materialistă. Spre acel ceva, ca spre o lume visată și bănuită, te împinge duhul din tine. Această lume se străvede ca un spațiu azuriu, scăldat în lumina soarelui, printre zăbrelele interdicțiilor pe care societatea ți le impune. Un limb.

Să știi, prietene, că nici o ideologie ateistă, nici o regulă materialistă, oricât de autoritar ți-ar fi impusă, nu este în stare să ridice un zid total impenetrabil între tine și lumea spirituală. Sufletul nu poate fi făcut prizonier. Este o lege pe care materialiștii o ignoră, spre pierzania lor. În plan spiritual, nu există prizonierat fără speranță.

Învățătorii tăi îți vorbesc despre ateism și merg în taină la biserică! Iată o fisură prin care lumina de aur a spațiului spiritual ajunge până la tine.

Conducătorii tăi ideologici tună și fulgeră împotriva religiei, proferând imprecățiile cele mai teribile, dar la vreme de nenorocire își fac cruci repezi, cerând ajutor de la Dumnezeu! Ca în vremea cutremului din 4 aprilie [1977]. Iată încă o fisură prin care sufletul tău evadează din carcera sufocantă pe care ideologia oficială ți-a construit-o cu atâta sârg.

La ședințele de ateism, vorbitorii, obligați să ia cuvântul, îi blamează pe cei care cred sau care au fost prinși săvârșind „crima” de a merge la biserică. Dar dincolo de vorbele lor mincinoase, dincolo de afirmațiile lor rostite pe un ton fals, tu sesizezi tema de a nu fi descoperiți că și ei

** Aluzie la “materialismul dialectic” pe care se altoia terorismul ideologic al epocii.

Convorbire cu Dumnezeu

de Octavian Paler

- Ai vrea să-mi iei un interviu, deci... zise Dumnezeu.

- Dacă ai timp, Doamne,... i-am răspuns. Dumnezeu a zâmbit.

- Timpul meu este eternitatea... Ce întrebări ai vrea să-mi pui?

- Ce te surprinde cel mai mult la oameni?

Dumnezeu mi-a răspuns:

- Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc să crească..., iar apoi tânjesc iar să fie copii; că își pierd sănătatea pentru a face bani.....iar apoi își pierd banii pentru a-și recăpăta sănătatea. Faptul că se gândesc cu teamă la viitor și uită prezentul iar astfel nu trăiesc nici prezentul nici viitorul; că trăiesc ca și cum nu ar muri niciodată și mor ca și cum nu ar fi trăit.

Dumnezeu mi-a luat mâna și am stat tăcuți un timp. Apoi am întrebat:

- Ca părinte, care ar fi câteva dintre lecțiile de viață pe care ai dori să le învețe copiii tăi?

- Să învețe că durează doar câteva secunde să deschidă răni profunde în inima celor pe care îi iubesc... și că durează mai mulți ani pentru ca acestea să se vindece; să învețe că un om bogat nu este acela care are cel mai mult, ci acela care are nevoie de cel mai puțin; să învețe că îi iubesc pe oameni, chiar dacă încă nu știu să-și exprime sentimentele; să învețe că doi oameni se pot uita la același lucru și că pot să-l vadă în mod diferit; să învețe că nu este suficient să-i ierte pe ceilalți și că, de asemenea, trebuie să se ierte pe ei înșiși.

- Mulțumesc pentru timpul acordat... am zis umil. Ar mai fi ceva ce Ai dori ca oamenii să stie?

Dumnezeu m-a privit zâmbind și a spus:

- Doar faptul că sunt aici, întotdeauna.

au o credință religioasă! Minciuna, în care ei înnoată atât de lamentabil, sparge încă o dată zidul carcerii tale, lăsând să pătrundă pe acolo o dulce lumină, iar tu să te întrebi: „De unde vine această lumină nefirească? Este o lumină străină de lumea noastră!”.

Despre aceste lucruri ți-am vorbit în cele patru cuvinte anterioare și tot despre ele îți voi vorbi și mai departe. Fiindcă sunt preot al lui Hristos. Pentru că Dumnezeu ne-a descoperit, prin iubire, această taină a lucrărilor Sale. Fiindcă Iisus mi-a poruncit să ți-o fac cunoscută și ție, ca tu să nu poți spune: „Nu am știut!”. Ca să știi că poți să zbori și că numai zborul spiritual este cu adevărat înalt; cel al materiei este ca un zbor cu aripi frânte.

Ți-am vorbit [deschis] despre toate acestea, fiindcă Biserica lui Hristos a ieșit din catacombe.

Ea strălucește orbitor pe pământul acestei țări, înalt zidită în inimile noastre.

*A fost dărâmată Biserica Enei, dar cine dintre noi, români și creștini, o poate uita? Se va ridica pe locul ei o cârciumă, simbol al unei concepții care socotește biserica o plagă, iar cârciuma o fericire pentru popor ... Vai de arhitectul care va construi acolo, legându-și pe veci numele de agresiunea împotriva unei dovezi a geniului românesc voievodal de construcție și de credință! Vai oficialității care își va clădi gloria și autoritatea pe dărâmarea de biserici și pe zidirea de cârciumi! Vai de acea concepție care socotește că un han Agapia este mai de preț decât o mânăstire Agapia! Vai de cei ce socotesc că Patriarhia Română*** este istorie care poate fi pusă la muzeu, neînțelegând că ea este viață vie și mereu prezentă! Nu istorie osificată, ci suflet viu. Vai lor și vai celor ce se pleacă forței, admițând distrugerii care niciodată nu vor putea fi admise de istorie!*

V-am spus toate acestea pentru că sunt preot; pentru că suntem preoți și ascultăm de porunca lui Dumnezeu, Care spune că lumina nu se ascunde sub obroc, ci ea trebuie să lumineze dinaintea tuturor (cf. Matei 5, 15).

V-am spus toate acestea, tinerii mei prieteni, ca să judecați și voi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de oameni mai mult decât de Dumnezeu (cf. Fapte 4, 19). Și deoarece Cel ce S-a jertfit pe cruce pentru mântuirea lumii ne-a poruncit să nu ascundem adevărul cel dumnezeiesc. V-am spus toate aceste lucruri ca să înțelegeți că prin credință spargem zidurile și rupem lanțul primejdiilor, chiar dacă „în lume necazuri vom avea” (cf. Ioan 16, 33).

*Există un război continuu între bine și rău, între dreptate și nedreptate, între libertate și prizonieratul de idei, între puritate și corupție; și toate aceste bătălii se dau pe un singur câmp de luptă, care este inima omului. Acestei inimii îi vorbesc, eu, preotul lui Hristos, căci inima își are rațiunile ei, pe care rațiunea le ignoră, cum spune Blaise Pascal****.*

Ce înseamnă atunci preoția?

Ea înseamnă să fii martorul îndurerat al suferinței umane și să o iei pe umerii tăi. Să fii cel ce încălzește pe lepros la san și dă celui mizerabil viață prin suflarea gurii lui. Să fii consulatorul tare al oricărui nefericit,

*** Aici, “Patriarhia Română” este, evident, o sinecdocă

(pars pro toto); înțelesul este acela de “Biserică” (în sens mistic, nu instituțional), “vie” și “prezentă” până la sfârșitul veacurilor, ca realitate spiritual supraordonată istoriei.

**** “Le Coeur a ses raisons, que la raison ne connaît point...” (în Pensées, 1669).

chiar atunci când tu însuși te simți doborât de neputință. Să aduci o rază de lumină strălucitoare în inimile celor nenorociți, chiar atunci când ochii tăi orbi au încetat demult să mai vadă lumina. Să porți pe umerii tăi muntele suferinței umane, chiar atunci când ființa ta strigă zdrobită de propria-i suferință.

Dar carnea ta se va revolta și va zice: „Este inadmisibil eroismul acesta absurd! Unde este omul acela, unde este preotul pe care mi-l descrii, să-i pun și suferința mea pe umeri?”.

Și totuși el există. Din când în când se trezește în noi preotul lui Hristos, care, asemenea samarineanului milostiv, se apleacă peste cel căzut între tâlhari și, suindu-l pe asinul său, îl aduce din nou în Biserica lui Hristos. Și uită de sine și te consolează, omule al suferinței!

Cine, astăzi, se mai poate înduioșa de suferința ta? Cine altul, astăzi, îți mai poate spune, înduioșat de soarta ta, cuvinte de consolare? De la cine mai poți auzi, astăzi, cuvintele lui Hristos: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați ...”, [Matei 11, 28].

Te-am văzut, tânărul meu prieten, brutalizat de cei mai în vârstă, jignit și insultat, numai din vina de a fi tânăr. Ți-am vorbit atunci ca unui om cu slăbiciuni și dureri, ca unei ființe sensibile și fără apărare.

Biserica Enei demolată de Ceaușescu pentru că "era avariată după cutremurul din 1977" (fotografie din 10 martie 1977 din care se vede că biserica este întreagă doar cladirea de alături este avariată)

Te-am văzut atunci, spre spaima și bucuria mea, cum te-ai aplecat și mi-ai sărutat mâna, nu mie, ci preotului lui Hristos, care-ți aducea consolarea. Pentru că ai biruit moartea la care te condamnase o doctrină ateistă, pentru că ai înviat înălțându-te din ruinele materialismului prăbușit de tinerețea și credința ta, îți voi grăi acum cuvintele lui Iisus, așa cum s-au rostit ele prin gura Apostolului Neamurilor. Ele sunt absurde pentru prizonierii materiei și materialismului, pentru cei ce substituie cărciuma Bisericii și indecența suferinței. Dar pentru tine ele vor suna pline de sens spiritual și de adevăr: „Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; dar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu”. Căci scris este: „Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați voi nimici-o”.

Unde este înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia?” (I Corinteni 1, 18-20).

Unde sunt toți aceștia, prietene al meu? Nu mai este nici unul. Doar tu ai rămas aici, viu și întreg în Biserica lui Hristos: tu, popor sfânt, agonisit de Dumnezeu; tu, temelie pe care se zidește sufletul ortodox al neamului românesc; tu, singura lui salvare și dăinuire prin veacul acesta.

(Cuvânt rostit în Biserica Radu-Vodă, în cea de-a patra miercuri a Postului Mare, la 5 aprilie 1978).

Moaștele Sfântului Ioan Gură de Aur au fost mutate la Mănăstirea Radu-Vodă

Moaștele Sfântului Ioan Gură de Aur (dăruite patriarhului Teoctist în octombrie 1997 de cardinalul Silvano Piovaneli, Arhiepiscopul Florenței) au fost purtate, duminică 6 aprilie (Duminica Sf. Cruci), în procesiune, de la Biserica „Sfânta Ecaterina“ - paraclisul Facultății de Teologie Ortodoxă „Patriarhul Justinian“ din București, la Mănăstirea Radu Vodă - paraclisul Seminarului Teologic Ortodox „Nifon Mitropolitul“. Procesiunea, condusă de Preasfințitul Varsanufie Prahoveanul, Episcop - Vicar Patriarhal, a început la ora 18:00. După înconjurarea Bisericii „Sfânta Ecaterina“, PS Episcop Varsanufie împreună cu preoții slujitori, teologi și mulți credincioși au trecut prin intersecția Piața Unirii, apoi pe străzile Sfânta Ecaterina, Bibescu Vodă și Radu Vodă, spre Biserica Mănăstirii Radu-Vodă. Sfintele moaște au fost primite în imnurile Vecerniei, cântate de elevii seminariști, după care au fost așezate în biserică, în partea dreaptă, lângă moaștele Sfântului Nectarie Taumaturgul.

Sfântul Ioan a trecut la Domnul în ziua Înălțării Sfintei Cruci (14 septembrie), iar viața sa a fost o mărturisire și o împlinire a cuvântului lui Dumnezeu: «*Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*».

Sfântul Ioan Gură de Aur a avut această cruce grea a suferinței, fiind exilat de împărații timpului său și murind în exil.

(Ziarul Lumina)

Festival Românesc de Primăvară

Duminică 25 Mai, la pavilionul din Bull Run Regional Park, Centreville, VA va avea loc festivalul românesc de primăvară. Dacă doriți să faceți parte din echipa de voluntariat, sau să fiți printre sponsorii acestui festival, contactați-ne urgent prin email la evenimente@sfantacruce.org *Invitați speciali din România sunt membrii formației IRIS.*

Dăruind veți Dobândi

Dragi credincioși, ce este mai plăcut Domnului decât să ne vadă uniți în efortul de a construi o nouă Biserică? Dacă inima vă îndeamnă, și încă nu ați completat formularul de susținător al noii biserici, nu ezitați să răspundeți chemării Domnului chiar astăzi. Este mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, care va fi primit cu dragoste pe pământ și în cer. Vă mulțumim.

Angajament de donație pentru Biserica Sfântul Apostol Andrei pentru anul 2008

Nume, Prenume _____ Angajament pe 2008 _____
Donațiile vor fi făcute: _săptămânal, _lunar, _anual, de _ori pe an

Toate donațiile Dumneavoastră sunt deductibile la taxe.

Fundația Sfântul Nicolae din România are nevoie de ajutorul d-voastră. Fundația are sub monitorizare 30 de copii cu familiile lor care trăiesc la limita subzistenței, marginalizați și izolați pe baltă între brațul Borcea și Dunăre. Dacă doriți să contribuiți la ajutorarea acestor copii, vă rugăm să o contactați pe D-na Claudia Lupu, care se ocupă de acest proiect, la adresa: claudia.lupu@gmail.com

Anunțuri, Gânduri, Scrisori: În această rubrică cititorii buletinului ne pot transmite gândurile lor și alte anunțuri de interes comunitar. Firmelor comerciale interesate să sponsorizeze apariția buletinului sau alte acțiuni ale Bisericii Sfânta Cruce, le putem oferi spațiu publicitar.

Buletinul săptămânal este realizat sub îndrumarea și binecuvântarea Pr. Claudiu Luțai de către Comitetul pentru publicații al parohiei. Au contribuit: Elena Chiru, Ion Cotarlă, Doina Danciu, Cristina Tuluceanu, Victoria Oancea, Adrian Ulmer.

Redactare: Elena Chiru

Apostolul Evrei, Capitolul 9, 11-14

11. Iar Hristos, venind Arhiereu al bunățăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta;

12. El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare.

13. Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului,

14. Cu cât mai mult sângele lui Hristos, Care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?

Apostolul Galateni, Capitolul 3, 23-29

23. Iar înainte de venirea credinței, noi eram păziți sub Lege, fiind închiși pentru credința care avea să se descopere.

24. Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credință.

25. Iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub călăuză.

26. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Iisus.

27. Căci, câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat.

28. Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus.

29. Iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci urmașii lui Avraam, moștenitori după făgăduință.

Programul Liturgic

Sâmbătă 19 aprilie: Cuv. Ioan de la Lavra Veche; Sf. Sfințit Mucenic Pafnutie (*Sâmbăta lui Lazăr - Pomenirea celor adormiți*)

Zi de post – dezlegare la vin și ulei.

19:00 Vecernie și Acatist.

**Duminică 20 aprilie: (+) Intrarea Domnului în Ierusalim (Floriile);
+) Sf. Teotim, Ep. Tomișului; (Dezlegare la pește)**

9:30 AM Utrenie, 10:30 AM Sfânta Liturghie.